

Curierul Misionar

Anul XXIV

Iulie 1946

No. 7

ZIUA MAMEI

20 IULIE, 1946

Program

Cântare de deschidere

Rugăciune

Cor

Text biblic: Porunca cincea (Se va repeta de un tânăr)

Lectură: O privire înapoi

Poezie: O, mamă scumpă

Simposium: Ce a însemnat mama mea pentru mine

Lectură: De ce o mamă trebuie să aibă cultul familiei

Cântare de închidere

Rugăciune

Cor

Notă: — Căutați să dați acestui program însemnătatea ce o merită, scoțând în evidență rolul pe care îl are mama în formarea caracterului copiilor. Recomandați a se citi acasă capitolul „Mama” din „Divina Vindecare”, pag. 270—275.

La punctul din program când urmează să se spună poezia „O, mamă scumpă” din Imnuri Creștine, Nr. 318, acolo unde se poate faceți așa ca în timp ce un tânăr sau o tânără recită această poezie să fie cântată melodia la harmonium.

Pentru simposium se vor alege câțiva tineri cari ar putea spune în scurte cuvinte ce a însemnat

mama lor pentru ei. Poate se vor aminti câteva întâmplări din viața de cămin.

Impărțiți programul din vreme pentru a vă asigura o bună reușită a lui.

La sfârșitul programului dați loc să se înalțe câteva rugăciuni de consacrare a mamelor pentru răspunderea la care le-a chemat Dumnezeu, și de asemenea rugăciuni de consacrare a copiilor pentru a cinși pe părinții lor.

Bine condus și înțeles, acest program se va dovedi o mare binecuvântare pentru Comunitate.

O PRIVIRE ÎNAPOI

Cu ocazia programului nostru de astăzi este bine să arunca o privire înapoi — unii vor privi mai departe decât alții — pe cărare bătătorită de vreme până la vremea când ați șezut pe genunchii mamei voastre și ați auzit-o cântându-vă în amurg. Au fost zile plăcute, nu? Pe vremea aceea puțin vă dați seamă de adevărata demnitate și valoarea a mamei. Însă acum când priviți înapoi, înapoia șirului de ani cari s'au scurs,

poți vedea că în întreaga ei lucrare și în eforturile ei neobișnuite ea își dovedi interesul pe care îl are față de tine și în ce privește fericirea ta viitoare. Și gândindu-te la tot ce ea a făcut pentru tine, înțelegi mult mai bine că iubirea unei mame nu seacă niciodată, că ea niciodată nu se schimbă, nu obosește.

(Da, de multe ori după ce ochii ți s'au închis de somn mama încă mai rămăsese până

în zorii zilei celeilalte lucrând pentru tine, poate să-ți pună un petec la pantaloni sau făcându-ți un nou costum. Sau poate că avea de gând să-ți facă o surpriză — ceva deosebit pentru tine în ziua cealaltă. Inșă mama niciodată nu a dat o însemnătate a faptelor făcute pentru tine, ci iubirea era care mîna orice faptă a ei.

De asemenea mama este totdeauna înțelegătoare. Dacă s'a întâmplat ceva rău, dacă lucrurile par întunecoase pentru tine, dacă ai fost vreodată nefericit, atunci mama a fost aceea care totdeauna ți-a adus mîngăiere în ceasul de nevoie. Ea era care putea să risipească norii și putea face ca totul să apară strălucitor; și putea totdeauna să vadă dincolo de nori.

Și mama cunoaște totul. Ea era o continuă enciclopedie călătoare, și un adevărat magazin de lucruri pierdute și găsite. Dacă ți-ai pierdut bila la care țineai mult sau vreun papuc al păpușii tale, mama era totdeauna în stare să găsească. Și dacă erai descurajată din pricină că s'a spart capul păpușii tale iubite, mama era doctorul și un doctor din cei mai pricepuți, cu toate că nu avea diplomă de medic. Și deseori, mama se dovedea că ea cunoaște lucruri ce tu gândea că nu le știe.

Odată am auzit despre o fetiță care primise o nouă coardă pentru sărit — cu mîner roșii așa de frumoase și minunate. Cât de mult îi plăcea fetiței această coardă de frînghie. În Vinerea care urmă săptămânii în care primise acest dar și când au venit orele de Sabat, coarda aceasta a fost pusă la o parte împreună cu celelalte jucării. Dar Sabatul părea prea lung pentru această fetiță, numai fiindcă se gândea mereu la noua ei

coardă, și judeca astfel: „Mama n'are să aflu niciodată — mă voi duce în magazie și voi sări coarda mea nouă“. Și așa și făcu. Dar după cîtva timp, deoarece conștiința o muștra, ea se hotărî să-i spună mamei totul în legătură cu această întâmplare. Și după ce ea îi spuse totul, mama zise: „Scumpa mea am știut că ai fost acolo“. Da, mama știe totul.

Mama, este în adevăr un cuvânt minunat, cel mai frumos cuvânt. Se spune că odată un profesor universitar puse la vot unui grup de studenți să spună care este cel mai minunat cuvânt. Dintre cele 600 de răspunsuri, 405 au fost pentru cuvântul „mamă“ în timp ce pentru „cămin“ a fost numai optzeci și doi.

Dacă sunteți în școlile primare, în liceu sau în universitate, mama este acasă legată de îndatoririle ei, însă peste toate în mintea ei ești tu; și deși oboșită și istovită de munca zilei, ea își ia un scaun să-ți scrie câteva rânduri, o scrisoare care îți dă curaj și putere de a face față cererilor cari ar putea veni asupra ta.

Acuma când arunci această privire înapoi, vezi pe cale vreun prieten care să fi fost mai bun decât mama? Nu! Ea este aceea care te-a învățat să pășești pe urmele Domnului. Ea continuu și acum se gîndește la tine și nădăjduște să rămâi credincios oricînd.

Și acum întrebarea pentru fiecare este: Ce faci spre a ajuta pe mama ta? Ce faci în schimb pentru tot ce a făcut ea pentru tine? Li dovedești simțiminte pline de iubire, ce-i sunt atît de plăcut să le vadă în tine? Dovedești cea mai deplină încredere în ea? Faci tu tot ce poți pentru a-i ușura grijile și a face plăcută fiecă zi a ei?

De ce o mamă trebuie să aibă cultul familiei

Iată, povestea unui om care a avut poziții de răspundere în lucrarea lui Dumnezeu, și care, împreună cu soția sa, a avut cel mai mare succes în viață: acela de a educa o familie pentru o dreaptă viațuire și o nobilă cugetare.

În copilăria sa avusese oarecare credință, dar în viața de mai târziu nu mai avea nicio credință religioasă. Era un om de lume, cu vorbire josnică, netemător, complet preocu-

pat de politică și afaceri, mândru de cugetarea sa liberă și pe deplin mulțumit cu caracterul său.

Apoi, pe neașteptate, soția sa se făcu Adventistă de Ziua Șaptea. Dar „o astfel de prostie“ nu-l interesa deloc.

Ei aveau doi copilași. Mama își da seama de răspunderea ei de a învăța pe copii adevărul. Ea se hotărî să întemeieze altarul familiar în căminul ei, și întrebă pe soțul ei da-

că ar avea ceva contra. „Eu n'am nimic de obiectat. Fă așa cum îți place“, răspunse el.

Astfel, chiar în seara aceea, după cină ea își adună copilașii, deschise Biblia și ceti. Tatăl se sculă și plecă din cameră, deoarece după cum zicea el, nu dorea să-i turbure. În seara următoare scena se repetă, și tot așa în serile cari urmară. Oridecâte ori mama chema pe copii la rugăciune, tatăl ieșea în curte, sau se ducea în cartierul comercial al orașului, sau alt undeva. Programul acesta se continuă timp de mai multe săptămâni.

Intr'o seară își zise: „Dar de ce să plec eu de acasă numai pentru că soția mea dorește să-și facă rugăciunea în fiecare seară? N'am să mai fac aceasta. Voiu rămâne chiar acolo în locul acela unde se roagă ea“.

În seara aceea, când începu ora de rugăciune, el rămase pe scaun cetindu-și jurnalul. El nu avea niciun interes pentru rugăciune, după cum se înțelege ușor.

Mama ceti acea minunată și mângâietoare făgăduință a Domnului: „Să nu vi se turbure inima . . . V'aș fi spus . . . Mă voiu întoarce și vă voiu lua cu Mine“.

Apoi mama și cei doi copilași, un băiat și o fetiță, îngenuchiară la rugăciune. Tatăl, firește, rămase pe scaun cetindu-și ziarul. El nu voia să asculte. Nu înțelese exact ce zise soția sa, dar după aceea se rugă fiul său. El se rugă ca să fie un copil cuminte, ca Domnul să ocrotească pe tatăl și pe mama sa, și apoi adăugă: „Bindecuvintează pe tăticu și ajută-l să cunoască adevărul și să păzească Sabatul, în numele lui Isus, Amin“.

Tatăl își puse binișor ziarul deoparte, se uită la băiatul care se ruga, la fetiță și la mamă, cari erau îngenuchiate. Apoi fetița sa, iubita sa fiică, începu să se roage. Se sculă încetișor pe vârful picioarelor și ieși pe ușă. Da, înainte de a închide ușa, auzi: „Bindecuvintează pe tăticu și ajută-l să păzească adevărul“.

El umblă încoace și încolo prin întuneric până când copiii merșeră la culcare, și veni și ceasul când trebuia să facă și el la fel. Apoi intră, și după ce schimbă câteva cuvinte cu soția sa, se retrase la culcare, crezând că emoția aceasta avea să treacă înainte de a veni dimineața. Dar a doua zi acelleași gânduri îl frământară, tot atât de mult ca și în noaptea trecută. Toată ziua lucră într'o livadă. Veni apoi seara. Când el își luă zia-

rul, soția își luă Biblia. Atunci el puse ziarul laoparte și ascultă la tot ce citea ea. Erau minunate și interesante lucrurile pe cari le găsea în cartea aceea!

Mama și copiii îngenuchiară la rugăciune. Ingenuche și tatăl, lucru care îl surprinse chiar pe el, pentru că nu mai făcuse aceasta niciodată în viața sa. Mama sa nu-l învățase să se roage.

El se ridică înaintea lor, astfel că ei nu observară că el îngenuchiasse. El își luă din nou ziarul, privi pe el, întoarse pagină după pagină, fără să citească un cuvânt. Apoi se retraseră la odihnă.

A doua zi era Sabat. După ce își aranjă treburile, se întoarse și se îmbracă cu hainele cele mai bune. Soția privea la el fără nicio urmă de uimire, pentru că avea credință în rugăciunea ei. „Unde mergi?“, îl întrebă ea. „Cred că ar fi bine să vă însoțesc și eu la Școala de Sabat, dacă nu vă supără cumva“, răspunse el. „Nu nicidecum“, răspunse ea. „Dorim să mergi împreună cu noi“.

Copiii cu multă gingășie luară în chip solemn mâinele tatălui lor, și unul zise celuilalt: „Tăticu are să țină Sabatul“.

În seara aceea tatăl luă parte pe față la cultul familiei. După câteva săptămâni era membru al Comunității. An după an grele răspunderi veniră asupra lui, și felul cum le-a împlinit pe toate a influențat multe suflete. Și toate acestea din pricină că mama a avut cultul familiei.

ANUNT

Facem cunoscut că medicii noștri și-au început consultațiile la Dispensarul ce funcționează pe lângă Școala de Infirmitate „Victoria“ din București, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.

Suntem recunoscători lui Dumnezeu și pentru acest Dispensar ce și-a început activitatea și credem că membrii noștri vor căuta să profite în cea mai mare măsură de ocazia ce le este dată pentru folosul lor personal.

Consultațiile sunt: Luni, Marți, Miercuri și Joi, între orele 3—5 d. a.

FAC TOTUL PENTRU EVANGHELIE

ca să am și eu parte de ea

1 Cor. 9, 23

Tinerii districtului Focșani cari au răspândit solia Evangheliei.

Aceasta a fost deviza sfântului apostol Pavel în toată viața sa de evanghelist și de apostol al lui Hristos. El își începuse activitatea misionară în Antiohia cam prin anul 45 d. Hr., apoi timp de 22 de ani a continuat această campanie fără întrerupere în diferitele părți ale Asiei, iar în ultimul timp ajunsese la Roma, unde în anul 67 d. Hr. și-a încheiat activitatea sa de evanghelizare, când pecetlui cu sângele său învățătura sfântă pe care o propovăduise cu zel.

„Totul pentru Evanghelie” a fost și deviza credincioșilor servi ai lui Dumnezeu din timpurile întunecate ale evului mediu, cari au semănat cu râvnă Sămânța adevărului, Cuvântul lui Dumnezeu, udând această „Sămânță” cu lacrimi, iar ca să aducă o recoltă și mai abundentă, au udat-o cu sângele lor de martiri.

„Totul pentru Evanghelie” trebuie să fie și deviza noastră a tuturor, cari am ajuns aproape de sfârșitul veacurilor. Pentru a avea parte de binecuvântările minunate ale Evangheliei, trebuie mai întâi să ne facem fiecare partea noastră în marea lucrare de predicare a soliei mântuitoare în lumea întreagă. Potrivit luminii care ne-a fost dată, noi suntem răspunzători de o lume ce se pierde neavertizată. Ezech. 3, 18, 19.

Pătruns fiind de această răspundere a sufletelor lipsite de cunoștința Cuvântului lui Dumnezeu, priveam cu înfrigurare asupra jud. Putna unde avem numai o singură Comunitate și câteva grupe de credincioși, și mai cu seamă priveam asupra ținutului Vrancei, acei plăeși ce încă nu fuseseră avertizați despre marele eveniment al venirii Domnului nostru Isus Hristos în mărire. Cugetam că o lucrare neîntârziată de evanghelizare cu cărți sfinte era foarte necesară.

În urma apelului adresat iubiților noștri frați și surori din Comunitatea Focșani, — orașul unde s'a înfăptuit unirea — cari au înțeles porunca timpului, Duhul Domnului a mișcat inimile tuturor la ora de consacrare, apoi în unanimitate, am hotărât să întreprindem și să susținem cu mijloacele noastre o mare campanie de evanghelizare cu cărți în ținutul nostru, unde încă nu pătrunsesese solia. Ca urmare la apelul făcut, aproape toți membrii și chiar prietenii noștri, s'au înscris cu diferite sume pentru procurarea literaturii. La apelul nostru au răspuns cu zel și s'au alăturat și iubiții noștri frați din Comunitățile: Bordești, Tâmboești și Popești-Budești, ajutându-ne cu bani pentru literatură, precum și cu diferite alimente, pentru hrana colportorilor noștri, întrucât ne luaserăm angajamentul să-i întreținem cu hrană, gazdă, spălat și literatură.

La apelul nostru lansat printr'un anunț, s'au prezentat un număr de 19 colportori, dintre cari 15 tineri și tinere colportori voluntari, recrutați în majoritate din districtul Focșani. Campania noastră a început în prima săptămână a lunii Ianuarie și a durat trei luni. În timpul acesta, tinerii noștri colportori voluntari au străbătut toți munții Vrancei și aproape toate satele din acest județ, unde Cuvântul lui Dumnezeu a adus în inimile multora mângâiere și speranță. Precum știm, în toamna anului 1940, „Vrancea” — după presupunerile oamenilor de știință — printr'un puternic cutremur, a sgu-

duit o bună parte din suprafața țării noastre; iar în primele luni ale acestui an, ținutul Vrancei a fost sguđuit de puternica so-lie a Ingerului al treilea. Cu ocazia aceasta, multe suflete au simțit binecuvântarea scrierilor noastre și mulți așteaptă să-i vizităm spre a le da îndrumare din Cuvântul lui Dumnezeu, pentru mântuirea lor. Cu ocazia aceasta, s'au răspândit multe mii de cărți, tractate și reviste sfinte, în valloare de peste zece milioane lei. Pe lângă iubiții noștri frați membri ai Comunității Focșani și celorlalte Comunități, pentru realizarea acestei campanii, am fost ajutat efectiv și de iubita mea soție, care a pregătit hrana colportorilor noștri, iar în lipsa mea, trebuia să împartă literatura necesară tinerilor noștri colportori voluntari.

În timpul acesta, toți frații colportori au fost sănătoși; campania noastră s'a desfășurat în ordine și liniște.

La 31 Martie frumoasa noastră campanie de evanghelizare cu scrieri sfinte, a fost încheiată, cu mulțumire și recunoștință către bunul Dumnezeu și cu o frumoasă serbare.

Laude fie aduse bunului Dumnezeu, Care ne-a ajutat în mod minunat să terminăm campania noastră. Fie ca Duhul Domnului să ude acele scrieri sfinte și să ajute acelor suflete iubite să cunoască adevărul Evangheliei.

Binecuvântarea Domnului să fie asupra tinerilor noștri colportori voluntari și asupra fraților noștri iubiți din Comunitățile: Focșani, Tâmboești, Popești-Budești, care ne-au dat prețiosul lor concurs.

Facă Domnul Dumnezeu, ca și în viitor să ne străduim cu atât mai mult să facem și noi „Totul pentru Evanghelie ca să avem și noi parte de ea“.

C. Grăjdinoiu-Ionescu

RĂSPLATA LUI ENOH

Răsplata celor consacrați

Întorcându-ne în primul mileniu al istoriei omenesci, cât mai aproape de creațiune, când Adam încă mai trăia, ne găsim în mijlocul unei lumi despărțită în două mari clase. Pe deoparte, deosebim familia fiilor lui Dumnezeu, urmași ai lui Set, condusă de patriarhi, oameni temători de Dumnezeu și încrezători în sămânța făgăduită, iar pe de altă parte, neamul răsvrătit al fiilor oamenilor, urmași ai lui Cain, ființe cari fugeau conștient dela fața Domnului și se adânceau tot mai mult în neascultare și poftă pământească.

Dintre fiii lui Dumnezeu, se născu, aproape de porțile Paradisului, un copil de parte bărbătească, fiu al celui de al șaselea patriarh dela Adam. Tatăl său, Iared, inspirat fiind, îi puse numele Enoh, având înțelesul de „cel consacrat“, și se legă să-l crească în temere de Dumnezeu și în paza poruncilor Sale.

Ne aflăm în anul 622 dela întemeierea lumii. Până la venirea lui Mesia aveau să mai treacă 3382 de ani. Enoh era unul dintre strămoșii Fiului omului.

Până la vârsta de 65 de ani, Enoh merse

pe linia înaintașilor săi, iubind și ascultând pe Dumnezeu. Când însă i se născu primul prunc, Metusalah, experiența sa cu Dumnezeu a fost străluminată de o nouă viziune a planului de mântuire.

Enoh își legă inima de copilul prea iubit, care se încredea în el și înțelesese cât de departe poate fi dusă prietenia sa cu Tatăl cereșc, care îl iubea atât de mult și în care trebuia să se încreadă ca un copil. El se predate cu totul acestei Iubiri minunate și începu a umbla cu Dumnezeu. Gen. 5, 22.

De atunci viața lui Enoh străluci și se revărsă în valuri de binecuvântare, în lumea peste care negurile păcatului și ale morții se întindeau cu repeziciune. Viața sa de umblare cu Dumnezeu nu însemnează un veșnic extaz religios, ci o impresionantă credincioșie în lucrurile mărunte ale vieții de toate zilele. El a crezut că Dumnezeu este și că răsplătește, într'un timp când nu părea vizibilă deosebirea între soarta credincioșilor și a necredincioșilor. Al șaptelea patriarh dela Adam se apropia tot mai mult de Dumnezeu, pe când Lameh, al șaptelea urmaș al lui Cain, se cufunda mereu în crimă și desfrâu.

Când sufletul i se împovăra de atmosfera otrăvită a mediului stricat, Enoh se refugia în sânul naturii, unde, printr'o profundă meditație, prindea legătura directă cu cerul. Atunci veneau de acolo îngeri cari îl instruiău, îl încurajau prin descoperiri și solii mărețe.

După aceste clipe de înălțare sufletească, se întorcea printre oameni cu fața radiind de lumină nefirească, impresionând chiar pe necredincioși. Acestora le făcu profeții și le dădu avertismente serioase. Ii înștiință despre venirea în glorie a lui Isus, pentru a face judecată nelegiuirilor. Iuda 15, 16.

Multe suflete sincere îi căutau tovărășia și sfatul, până când într'o zi le-a fost răpit cel străin și călător pe acest pământ, care le povestea despre cetatea minunată, arătată lui de Dumnezeu.

Acolo fusese strămutat fără să mai vadă moartea, pentru că fusese aflat chiar pe pragul cetății. Și iată cum se făcu să lipsească anul morții din această biografie. De atunci, milioane de ființe omenești au coborât în mormânt, unii cu speranța învierii, alții fără nicio speranță. Dar celor 365 de ani ai lui Enoh s'au adăugat sute și mii de ani de viață fericită, așa încât astăzi el numără 5328 de ani.

Sora White l-a văzut plecat în vizită pe una din planetele locuite de ființe imaculate și a stat de vorbă cu el. Era împodăbit cu Biruință, Curăție și Sfințenie, iar pe cap purta

cununi de pietre scumpe. — *Experiențe și Vițiuni*, p. 45.

Această evocare luminoasă este plină de înviore pentru noi cari trăim în vremea sfârșitului. Cele două neamuri de oameni și-au perpetuat existența de-a-lungul veacurilor, până în zilele noastre. Pe deoparte, același spirit de adorare și încredere în Isus ca Mântuitor și Răsplătitor, iar pe de altă parte, aceeași răsvrătire pe față și dedare la desfrâu.

Urmașii lui Enoh stau și ei pe pragul vieții veșnice, îndemnând și avertizând pe cei nețemători de Dumnezeu. Ca și Enoh, ei văd răul ajuns la culme, iar binele încă nerăsplătit. Urmașii lui Cain disprețuesc legea morală și jertfa salvatoare a Mântuitorului, stând nepăsători în fața judecării lui Dumnezeu ca și antideluvienii.

Răsplătirea lui Enoh este asigurarea pentru noi că Dumnezeu este și răsplătește pe cei cari-L caută. Ebrei 11, 6.

Cine dorește răsplătirea minunată a lui Enoh? Făgăduința este pentru cei cari cred și umblă cu Dumnezeu în consacrare de fiecare zi.

Să ne ajute Domnul la aceasta și să vină El cât mai curând, ca să ne răpească în împărăția Sa unde, împreună cu Enoh, să ne pierdem numărul anilor, cufundați în iubirea Lui cea mare. Amin!

Aurora M. Ionescu

Colțul editurii

Au apărut și se pot comanda următoarele:

Cărți pentru comunitate

Biblia, legată în pânză, format buzunar, cu paralele Lei 30.000

Persoanele cari au achitat costul Bibliilor, inclusiv porto Lei 250, — pe măsură ce Bibliile vor fi gata și în ordinea comenzilor primite — vor primi exemplarele comandate. Din cauza sporirii taxelor poștale, suntem obligați să solicităm din partea clienților noștri încă un spor de Lei 250. — la fiecare exemplar, sumă ce se va rambursa.

Orice comandă nouă de Biblii, se va achita la prețul de Lei 30.000 exemplarul, plus porto de Lei 500.

Antologia Creștină (culegere de poezii religioase) Lei 6000

Registrul de Membrii legat, ce urmează să fie introdus de urgență Lei 6.500

Cărți pentru colportaj:

Educația de E. G. White Lei 12.000

Calea către Hristos Lei 4.500

Colecția „Amicul Tinerimei No. 1 . . . Lei 3.500

Sfetnicul Vieții Lei 1000

Se află sub tipar

Paradisul, căminul nostru 96 pag.

Apocalipsul

Crâmpeie din Viață

Brațul drept al soliei

Chiar din firea lucrurilor, întreita solie din Apocalips 14 este o solie de reformă, și trebuie să cheme pe oameni înapoi nu numai la temerea de Dumnezeu și la viața spirituală de pe vremuri, dar și la reforme în viața fizică. Cu privire la directa legătură dintre reforma sanitară și întreita solie, ni se spune:

„Mi s'a arătat, că reforma sanitară este o parte din solia îngerului al treilea, și că este tot atât de strâns legată cu ea precum este brațul și mâna cu corpul omului”. „Mărturii”, Vol. 1, p. 486.

„Bine condusă, lucrarea reformei sanitare este ca o pană pătrunzătoare, care face loc pentru alte adevăruri ca să ajungă la inimă. Când a treia solie a îngerului e primită în plinătatea ei, atunci reformei sanitare i se va da locul ei în comitele Conferinței, în lucrarea Comunității, în familie, la masă și în toate aranjamentele gospodăriei. Atunci brațul cel drept va servi și va apăra corpul”. *Idem*, Vol. 6, p. 327.

Unii au fost înclinați să creadă, că chestiunile privitoare la sănătate ar fi un amestec fără rost, și că ele ar reprezenta numai un apendice necesar al soliei. Cu privire la aceasta ni s'a dat următoarea semnificativă declarație:

„Ingerul zise: „Abțineți-vă de la poftele cărnii, cari se răboesc împotriva spiritului”. Voi v'ați poticnit de reforma sanitară. Vouă vi se pare, că ea este un apendice nenecesar pentru adevăr. Dar nu este așa: ea este o parte din adevăr. Aci este o lucrare în fața voastră, care va ajunge și mai strânsă și va pune și mai mult la cercare decât orice vi s'a adus spre a fi înălțător pentru voi. Cât timp ezitați și vă dați înapoi, lipsind de la datoria de a pune mâna pe binecuvântarea, care e privilegiul vostru de a o primi, atâta timp veți suferi pierdere”. *Idem*, Vol. 1, p. 546.

Dar, deși subiectul reformei sanitare e tot atât de strâns legat cu solia ca brațul drept de corp, el nu trebuie niciodată făcut să fie corpul însuși. El nu trebuie să fie făcut principala solie a zilelor de azi; ci să rămână strâns legat de ea, după cum se cade unui membru important al corpului, să rămână legat de corp.

„Reforma sanitară este strâns legată de lucrarea soliei a treia; totuși ea nu este însăși solia. Predicatorii noștri trebuie să învețe pe oameni reforma sanitară; totuși ei nu trebuie să facă din aceasta tema conducătoare în locul soliei. Locul ei este printre acele subiecte cari arată lucrarea de pregătire spre a face față evenimentelor prezen-

tate de solie; printre acestea, reforma sanitară este proeminentă (ieșind în evidență)”. *Idem*, p. 559.

„Adevărul prezent se găsește în lucrarea de reformă sanitară ca și în alte părți caracteristice ale lucrării Evangheliei. Nici o ramură separată de celelalte nu poate fi un perfect întreg”. *Idem*, Vol. 6, p. 327.

Pregătirea pentru întâmpinarea Domnului

Recunoașterea principiilor sănătății și trăirea acestor principii în viața noastră constituie o parte din pregătirea necesară pentru a ne angaja la terminarea lucrării lui Dumnezeu:

„Văzui, că Tatăl nostru ceresc a revărsat peste noi marea binecuvântare a luminii despre reforma sanitară, ca noi să ascultăm de cererile pe cari ni le face, și să-L preamărim pe El în corpurile și în spiritele noastre, cari sunt ale lui Dumnezeu; iar în cele din urmă să stăm fără pată și fără defect înaintea tronului Celui Atotputernic. Credința noastră cere dela noi, să ridicăm standardul (ținta ideală), și să pășim înainte”. *Idem*, Vol. 1, p. 488.

„Mi s'a arătat, că reforma sanitară este o parte din solia îngerului al treilea, și că este tot așa de strâns legată de ea ca și brațul și mâna de corpul omenesc. Văzui, că noi, ca popor, trebuie să facem o mișcare de înaintare (progres) în această mare lucrare. Predicatori și popor trebuie să lucreze de comun acord. Poporul lui Dumnezeu nu este pregătit pentru strigătul cel mare al îngerului al treilea. Ei au o lucrare de făcut pentru ei înșiși, pe care nu trebuie să o lase pe seama lui Dumnezeu, ca El să o facă pentru ei. El a lăsat lucrarea aceasta pentru ei, să o facă. Ea este o lucrare individuală; și nu o poate face unul pentru altul. „Având deci aceste făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnei și a spiritului, desăvârșind sfințenia în frica lui Dumnezeu”. Lăcomia este păcatul predominant al veacului acestuia. Apetitul plin de poftesensuale face sclavi pe bărbați și femei și întunecă mintea lor și le amortește simțurile și sensibilitățile morale în așa grad, încât sfintele și înaltele adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu nu mai sunt apreciate. Pornirile josnice au ajuns să stăpânească și să guverneze pe bărbați și pe femei.

„Spre a putea fi făcuți buni (pregătiți) pentru trecerea la mărire, toți din poporul lui Dumnezeu trebuie să ajungă la cunoașterea de sine. Ei trebuie să înțeleagă, cu privire la zidirea lor fizică, de asemenea că trebuie să fie în stare să exclame cu Psalmistul: „Vreau să Te laud, Doamne, că sunt făcut în chip așa de înfricoșat și minunat”. Ei trebuie să-și fi adus apetitul în supunere față de organele morale și intelectuale. Corpul să fie servul minții; iar nu mintea servă a corpului”. *Idem*, p. 486. 487.

Hristos, singura cale a mântuirii

Dar, deși este o strânsă legătură între fizic și între spiritul din om, între sănătatea corpului și sănătatea sufletului, mântuirea nu poate fi dobândită prin niciun regim sau program de viață privitor la obiceiurile fizice. Scripturile adevărului ne trasează una și singură cale de mântuire. Domnul Isus zice: „Eu sunt calea, adevărul și viața: nimeni nu vine la Tatăl decât numai prin Mine”. Ioan 14, 6. Apostolul Petru scoate în relief acest adevăr adresând Sinodului Iudeu cuvintele: „In nimeni altul nu este mântuire: pentru că nu este sub cer alt nume dat printre oameni, în care noi să fim mântuiți”. Fapte 4, 12.

Mijloacele de mântuire în și prin Hristos sunt clare și simple, așa de clare încât chiar și copilul mic, precum și bărbatul cu intelect puternic poate să se folosească de aceste provizii ale harului. Cetiți din nou frumosul text de Evanghelie repetat de atâtea ori și care zice: „Căci Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a dat pe Fiul Său Unul născut, pentru ca ori cine crede în rănsul să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Ioan 3, 16.

Inamicul a toată dreptatea a căutat în cursul veacurilor să sucească această doctrină a îndreptării prin credință. El a reușit să facă pe mulți să creadă, că omul trebuie să-și lucreze singur mântuirea sa; și că, prin fapte de alle legii, prin ritualuri, prin forme și ceremonii, prin orânduiri, prin postiri și penitențe, prin supunere la chinuri și canoane, prin mâncări și băuturi, omul și-ar putea câștiga singur un cămin în împărăția lui Dumnezeu.

Aceasta este predicarea unei alte Evanghelii, împotriva căreia Apostolul avertizează biserica (Gal. 1, 6—9), pentru că reprezintă tendința de a aduce biserica la supunere față de elementele slabe și sărace ale lumii. Asemenea învățături sunt în directă contradicție cu principiile mântuirii descoperite de bunul Dumnezeu în Sfintele Scripturi.

Noi înșine, nici prin postiri, nici prin penitențe sau supunere la chinuri și canonuri, nici prin suferințe impuse corpului, nici prin ceea ce mâncăm, nici prin ceea ce nu mâncăm, nu putem să ne câștigăm un cămin în împărăția lui Dumnezeu. Dar trebuie să avem întipărit în minte faptul, că, deși nu putem să ne mântuim singuri prin asemenea mijloace materia-

le, putem totuși să mâncăm și să bem așa, încât să pierdem puterea și facultatea de simțire și de percepere spirituală, și astfel conducând să ajungem la despărțirea de Dumnezeu și pierzarea veșnică în cele din urmă.

Există o singură dovedire a caracterului, un singur pașaport care să ne asigure intrarea pe porțile cetății veșnice: și aceasta este dreptatea Domnului Isus Hristos. Această dreptate o dobândim prin simpla credință în El, printr'o credință prin care îl primim pe El și Cuvântul Său, și care formează viața noastră după divinul Său exemplu.

Această recunoaștere a Domnului Hristos, această primire a dreptății Sale, ne va duce la o conștiincioasă atenție față de legile fizice, pe cari El le-a pus. Vom căuta să-L onorăm pe El în fiecare din actele vieții, adică vom mânca și bea și ne vom îmbrăca spre mărirea Lui, vom aduce fiecă putere a minții și a corpului în supunere la conducerea Sa dumnezeiască, prin ascultare de învățăturile pe cari ni le-a dat El. Așa, și numai așa, vom fi curățiți de orice întinăciune și vom fi păstrați fără pată la arătarea Sa.

E bine pentru noi, să păstrăm în minte principiile acestea, când ne ocupăm de viața sănătoasă și de legătura dintre obiceiurile fizice și viața spirituală și planul de mântuire.

M. L. Wilcox

Corul Comunității Ciupercenii Noi —
Jud. Dolj.

INAINTE PRIN GREUTAȚI

În cursul ultimilor zece ani, Europa a fost rareori scutită de ororile războiului. În 1936 un războiu civil grozav izbucni în Spania. Mai mulți ani a dăinuit furtuna, nimicind multe vieți și averi. Și apoi al doilea războiu mondial a izbucnit cu toată furia. Niciodată până acum lumea nu a fost martoră la un războiu atât de îngrozitor și crunt. Niciodată nu s'a mai văzut un așa măcel și distrugere. Șase ani de zile am simțit grozăviile și nenorocirile acestui înspăimântător conflict. Cele mai multe orașe ce erau o mândrie au fost distruse și ruinate, și mii de sate au fost reduse la dărâmături și pulbere. Mijloacele de transport au fost distruse și industriile paralizate. Milioane de inși și-au pierdut viețile, în timp ce alte milioane au rămas pe drumuri fără adăpost.

Acum cu ajutorul lui Dumnezeu, războiul a trecut dar urmările nu. Ruini se întâlnesc la tot pasul. Mulțimile flămânde, necăjite, suferinde și descurajate sunt în căutare de hrană și adăpost. Mutilați, schillozi, văduve și orfani sunt pretutindeni. Lucrarea de reconstrucție în unele direcții a făcut unele progrese, dar se mai cere mulți ani de muncă din greu pentru reclădirea orașelor Europei, în vederea restabilirii ordinii și prosperității în locul sărăciei.

Este de prisos să mai amintim că acești ani de furtună și de încercare au adus multe turburări, greutăți și suferințe fraților și sorerilor noastre. Mulți dintre ei au părăsit tot ce posedau pentru a găsi un refugiu undeva. Unii și-au pierdut casele, mulți au fost despărțiți de familiile lor, rămânând fără știri dela ai lor cu lunile și chiar cu anii. În fiecare zi multe ore trebuiau pierdute în căutarea hranei și satisfacerea altor lipsuri.

Dar în toate acestea cei credincioși au fost conștienți de prezența lui Dumnezeu. Numai puțini și-au pierdut viețile. În marea Sa bunătate Domnul și-a întins aripile Sale protectoare asupra lor. Într'un chip minunat ei au fost ocrotiți de necazuri și moarte. Atât de vădite au fost intervențiile divine în favoarea lor, încât vecinii lor veneau să se refugieze la ei când vedeau sau auzeau apropierea bombardierelor. Noi exclamăm îm-

preună cu Psalmistul din Vechime: „O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor”. Ps. 107, 8.

Pentru lucrarea lui Dumnezeu războiul a ridicat probleme grele. Mobilizarea generală ne-a răpit aproape pe toți lucrătorii din câmpurile și instituțiile noastre, lăsându-ne numai foarte puțini din aceștia, spre a duce lucrarea mai departe. În multe locuri sălile de adunări publice au fost rechiziționate de autoritățile militare, și acolo unde ele puteau fi libere, erau nefolosibile, neavând nici căldură nici lumină. Alte serioase greutăți au fost produse de dese bombardamente. Evacuarea orașelor și dese transferări de populație dintr'o regiune în alta ne-au împiedicat în eforturile noastre. Ne-au întrerupt planurile și ne-au pricinuit pierderi mari de adunări și de lucrători prețioși.

Pe lângă aceste piedici, s'a deslănțuit și persecuția în diferite țări. În Spania sălile noastre de adunare au fost închise și lucrarea interzisă. Când Alsacia fu anexată Germaniei organizațiile noastre au fost dizolvate și proprietățile confiscate. Toți lucrătorii au fost mutați din câmp, cu excepția casierilor, fiind sortiți să semneze o declarație că nu vor mai primi nicio sumă dela membri. În Croația adunările noastre fură de asemenea închise. Pentru frații noștri de acolo, ca și în Alsacia, ținerea Sabatului sau alt serviciu religios, chiar în casele lor proprii, devenise ilegală. Strângerea zecimilor și a darurilor era interzisă. În realitate Adventiștii de Ziua Șaptea n'au putut fi desființați. Un număr dintre frații Jugoslavi, muriră ca martiri decât să-și părăsească credința lor în Dumnezeu.

Cea mai teribilă dintre toate persecuțiile, fu deslănțuită în România unde printr'un decret au fost dizolvate toate organizațiile noastre și frumoasa noastră Școală Misionară cum și vreo 300 dintre clădirile noastre ne-au fost luate. Imediat începură arestările membrilor noștri. Mai mult de 4000 dintre frații și surorile noastre au fost aruncați în închisori. Mulți au fost condamnați până la 25 ani închisoare, iar alții condamnați la moarte.

Cu toate aceste restricții și piedici datorită războiului și persecuțiilor, lucrarea lui Dumnezeu nu a pierit. Sub mâna cea bună a lui Dumnezeu ea a trăit și înaintat cu toate că a mers mai încet.

Cu forță mult redusă și în condiții din acestea nefavorabile, nu era posibil să se înfăptuiască același progres, așa cum se înfăptuise în condițiuni normale.

În toate țările în care nu a fost războiu, cum și în câmpurile misionare a fost o creștere încurajatoare. În unele câmpuri botezurile au fost mai multe decât înainte de războiu. Tot așa stau lucrurile și în unele locuri unde persecuția era declarată.

Noi suntem nespus de mulțumitori lui Dumnezeu pentru că și-a dus lucrarea Sa prin aceste teribile greutăți într'un chip atât de minunat. În loc să ajungă în ruină, cum este cazul multor alte organizații, ea este mai tare și mai mare decât oricând. Mecanismul Conferințelor este intact și funcționează bine și pretutindeni este vieată și activitate.

În Alsacia și în toate țările balcanice unde organizațiunile noastre au fost dizolvate și lucrarea noastră interzisă, în prezent ne bucurăm de deplină libertate. Proprietățile confiscate au fost restituite, porțile închisorilor au fost deschise și toți frații și surorile noastre sunt liberi.

Grija lui Dumnezeu pentru bunurile noastre

Noi toți slăvim pe Dumnezeu pentru chipul în care El a protejat și îngrijit de clădirile noastre. Multe din ele stau astăzi în mijlocul ruinelor întinse pe multe hectare de pământ, ca martori muți ai grijei protectoare a lui Dumnezeu. Oamenii sunt uimiți când văd acum că acestea au fost scăpate de distrugere. Mulți oameni s'au convins că Dumnezeu n'a îngăduit distrugerea capелеlor noastre. Ei spuneau că aceste clădiri aparțin lui Dumnezeu și El Se va îngriji de ele. Când aveau loc raiduri aeriene, ei își vedeau credința refugiindu-se în capелеle noastre confiscate.

Franța și Belgia a pierdut câte o mică capelă. De ce a îngăduit Dumnezeu aceasta, noi nu știm, decât că erau prea mici. Pe cât va fi posibil, cu materialele vechei clădiri, frații nădăjduesc să clădească o mai mare

capelă spre a o înlocui pe cea veche. Afară de aceste două case cari au fost complet distruse, altele câteva au fost ușor avariate, dar acum sunt reparate.

În timpul bătăliei finale din Budapesta, Editura noastră a fost rău avariata de explozia bombelor. Actualmente se întreprind operațiunile de reparare și se și nădăjduiește că lucrările vor fi curând reluate.

Școlile noastre

Pentru școlile noastre din Europa, ultimii ani au fost cu adevărat de încercare. Școala noastră din România ne-a fost luată și transformată în Școală pentru fete. În Jugoslavia Școala noastră de asemenea a fost nevoită să-și închidă porțile, ca urmare a persecuției. Din cauza aceasta tineretul nostru n'a avut privilegiul educației creștine. Acum le avem din nou, putând să pregătească noi lucrători cari să facă față chemărilor tot mai urgente.

Înainte de războiu Seminarul nostru din Franța servea toate țările latine din apusul Europei. Îndată după declararea războiului, frontierele fură închise. Aceasta înseamnă că toți tinerii cari părăseau Franța nu puteau să se întoarcă la Seminar. Majoritatea dintre elevii streini cari se aflau în Școală, au putut rămâne până la absolvire. Dar foarte puțini din alții noi au fost în stare să mai vină. Această situație firește că a dus la reducerea înscrierilor. Cu toate acestea Școala a fost în stare să funcționeze procurând noi lucrători pentru câmp. Din cauza aceasta Franța a fost în stare să ne dea un frumos număr de tineri pentru câmpurile misionare.

Ceea ce Seminarul nostru din Franța a fost în stare să realizeze în timpul războiului nu este altceva decât o minune. Armatele de ocupație erau în apropiere numai de câțiva kilometri. Soldații inamici cantonase pretutindeni primprejur. În repetate rânduri se plănuise rechiziționarea instituției, dar de fiecare dată Dumnezeu a intervenit.

În prezent, Seminarul este plin peste măsură cu elevi, cei mai mulți din Franța și Africa de Nord. Ca și în vechea școală a profesitorilor, elevii noștri strigă: „Locul pe care îl locuim noi, este prea strâmt pentru noi!“ La un comitet recent s'a hotărât să se cumpere două clădiri alăturate proprietății noastre.

Cu puțin înainte de războiu, Portugalia deschisese o mică școală misionară în loca-

lul adunării din Lisabona, cu un apartament închiriat pentru dormitor. Acest aranjament era departe de a fi satisfăcător. S'a pornit în căutarea unui loc mai potrivit. S'a închiriat o clădire ce fusese mănăstire, aparținând unui particular, în apropierea orașului Port-Alégre. Conferința a închiriat-o cu o sumă modestă și acum doi ani școala a fost transferată în acest nou local. Aici, sub conducerea fratelui Enoh Hermanson, o nouă eră începe pentru educația tineretului portughez. Până ce un local propriu și permanent va fi obținut frații noștri portughezi sunt foarte fericiți și mulțumiți să aibă această frumoasă și potrivită clădire.

Această instituție a procurat un număr de lucrători nu numai pentru Portugalia și insulele din Uniunea portugheză, dar și pentru Coloniile portugheze din Africa de Sud. O grea răspundere zace asupra școlii din Port-Alégre. La ea trebuie să privim după un ajutor mereu crescând de recruți pentru multele din coloniile portugheze din Africa și din insule; tot astfel și pentru Conferințele din patrie. Este deci neapărat trebuincios să li se dea ajutorul și încurajarea necesară în așa fel încât să poată întâmpina cu succes cererile cari i se vor face în viitor.

Când din cauza războiului devenise imposibil pentru tinerii noștri italieni să treacă frontiera pentru a putea vizita Seminarul nostru din Franța s'a hotărât să se deschidă o școală în biroul clădirii celei vechi din strada Triest, din Florența. În ciuda războiului care bântuia cu furie în această regiune, școala nu și-a închis deloc porțile. În sus și în jos s'au dat bătălii! O ghiulea smulse o parte din streășina clădirii, totuși profesorii și elevii rămaseră la posturile lor. Mai mulți absolvenți ai școlii noastre din Florența au intrat în lucrare și alții vor fi gata curând.

În timpul războiului când relativ foarte puțini tineri puteau să frecventeze școala, vechea clădire a biuroului era îndestulătoare, dar acum ea nu mai poate fi încăpătoare, nici pentru jumătate din cei cari doresc să vină. Ceva mai mult, un oraș mare și aglomerat nu este locul cel mai potrivit pentru educația școlară a Adventiștilor de Ziua Șaptea. Din lumina dată prin Spiritul Profeției și din experiențele noastre proprii de-a-lungul anilor, știm că regiunile dela țară sunt locurile bune

Evangelhiștii cu cărți din nordul Moldovei.

pentru asemenea instituții. În prezent se fac mari eforturi pentru a se găsi un loc potrivit pentru ea în împrejurimile Florenței.

Lucrarea de Publicație

Lucrarea noastră de publicație a fost foarte mult împiedicată din cauza războiului. Este o minune că n'a fost distrusă cu totul. În primul rând cea mai mare parte din colportorii noștri au fost concentrați, alții duși pe câmpurile de luptă. În țară domnea persecuțiile, iar autoritățile închiseseră Casele de Editură și oprise vânzarea scrierilor noastre, așa încât încetul cu încetul scrierile noastre aproape dispăruseră în multe țări.

Unde mijloacele mai puteau fi, colportorii au continuat lucrarea lor cu succes. În Franța de exemplu mulți din acești credincioși, neînfricați servi ai Domnului vândură într'o lună mai mult decât într'un an înainte de războiu. Din fericire Casa de Editură din Franța, și-a ascuns înainte de războiu toate cărțile și scrierile în pivniță. Acestea le-au ajutat să activeze până la sfârșitul războiului. Scrierile misionare aveau însă să se termine.

Când Elveția a fost despărțită de Franța, biroul Diviziunii fu transformat în Editură. Frații W. R. Beach și R. Gerber au acceptat cu bucurie lucrarea editorială pentru „Revue adventiste”, „Vie et santé”, „Les signes des temps”, și „Leben und Gesundheit”. Acestea și alte reviste precum și alte cărți și broșuri în limba franceză și germană ne-au fost tipărite de diferite tipografii streine, din Elveția. Sub binecuvântarea lui Dumnezeu Uniunea elvețiană a vândut mai mult din publicațiile noastre în timpul războiului decât înainte. În

Italia, Portugalia, și Ungaria vânzările au fost de asemenea bune.

Dela încheierea războiului încoace, au fost făcute eforturi serioase în toate câmpurile pentru reorganizarea lucrării de colportaj. Șefii de colportori au fost ajutați și o nouă armată de colportori a fost educată și instruită. Intr'un loc, unde nu se afla niciun singur evanghelist cu cărți la sfârșitul războiului, se află acum 300 până la 400. Aceștia au un mare succes, încât preșele noastre nu pot satisface cererile lor. Casele noastre de Editură au invitat și alte tipografii să ajute. „Domnul a făcut lucrul acesta și este o minunăție înaintea ochilor noștri”. Ps. 118, 23. Aceasta este o nouă zi pentru lucrarea de publicație.

Lucrarea medicală

În toată Europa de Sud nu se află decât un singur sanatoriu. Acesta este situat pe marginea lacului Lemane, la jumătatea drumului dintre Lausanne și Geneva. Tot aici se mai află și o fabrică de produse alimentare. Afară de aceste două instituții, mai avem o Casă de Editură în Algeria și una în Africa de Nord și o mică fabrică alimentară în Paris.

Cu închiderea frontierelor, datorită războiului, sanatoriul nostru își pierde vizitatorii streini. De sigur că aceasta fu o lovitură grea pentru instituție, deoarece mulți dintre oaspeții ei veneau din străinătate. Multe din institutele medicale din Elveția a trebuit să-și închidă porțile din cauza lipsei de lucru. Pentru un timp orizontul era întunecat cu adevărat, dar Domnul auzi rugăciunile noastre. Treptat vizitele crescuseră încât nu mai era loc suficient pentru a primi pe cei ce doreau să vină. Era nevoie fără întârziere de mai mult loc. Sanatoriul face o bună lucrare. El are un cerc de prieteni apreciați, atât din lăuntrul cât și din afară Elveției.

Fabrica de alimente din Gland a lucrat mai mult în timpul războiului decât vreodată mai înainte. S'ar fi putut face cu mult mai mult dacă materiile prime necesare s'ar fi putut procura. Fabrica de alimente din Paris va fi mutată la Seminarul din Collonges sur Salève unde va avea loc să se desvolte și unde va putea da de lucru elevilor cari trebuie să-și câștige o parte din cheltuelile lor.

La noi se face de asemenea planuri pentru un sanatoriu care sperăm să ia ființă curând. Acelaș lucru se plănuește și în Franța, Italia, Africa de Nord și alte ținuturi. Asemenea instituții sunt mai necesare oricând în Europa bătută de războiu. Fie ca Dumnezeu să deschidă căi pentru ca aceste nevoi să fie împlinite.

Câmpurile noastre misionare

Pentru câmpurile noastre misionare războiul a adus partea sa de turburări și încercări. Multe din ele deveniră câmpuri de luptă. Toate cu excepția insulelor portugheze au fost despărțite de metropolă, ceea ce înseamnă că n'aveau să mai fie vizitate și că n'aveau să le mai vină noi misionari cum și ajutorul financiar. Când războiul izbucni, o parte din misionarii din câmpuri terminase termenul lor de serviciu și trebuiau să se întoarcă în patrie în concediu. Dar când aflară că nu mai poate fi trimisă nicio familie, ei se hotărâră să rămână la posturi cu toate primejdiile inerente. Credincioșii noștri misionari merită toată stima pentru loialitatea și spiritul de sacrificiu pe care l-au manifestat. Unsprezece ani și mai mult, ei au lucrat în climatul tropical fără întrerupere și odihnă. O lucrare în creștere apasă pe umerii lor. În bunăcâtea Sa cea mare, Dumnezeu a păzit și susținut pe servii Săi. Niciunul n'a trecut la odihnă, un număr dintre ei sunt în concediu în prezent, iar alții vor veni pe dată ce transporturile vor deveni posibile. Un număr de tineri au fost deja trimiși, iar alții sunt în așteptarea posibilităților de transport.

Mica Portugalia merită o specială mențiune pentru marele număr de misionari pe cari i-a trimis în insulele portugheze și coloniile portugheze.

Cele mai curagioase inimi slăbesc când privesc stările actuale. Cu toată această întunecoasă scenă copiii lui Dumnezeu sunt plini de nădejde. Prin credință ei pot vedea zorile unei zile de aur pătrunzând ceața. Pe tăria cuvântului profetic ei știu că pământul în curând va fi umplut cu lumina slavei adevărului veșnic al lui Dumnezeu. Ei știu că cea mai mare victorie pentru rămășița bisericii este chiar în față.

Viitorul lucrării lui Dumnezeu se prezintă mai strălucit și mult mai promițător, decât vreodată. În toate țările, cu excepția uneia,

acum avem libertate pentru predicarea soliei și niciodată nu a fost o așa mare foame și sete pentru pâinea și apa vieții. În multe părți mulți încă primesc adevărul. Anul 1945 mărturisește prin marele număr de membri botezați. Numai într'o țară au fost botezați 3.500 de suflete. Anul acesta promite a fi și mai fructuos. Cele mai multe din sălile noastre de adunare au devenit prea mici pentru a cuprinde mulțimea. Casele noastre de Editură nu sunt în stare să satisfacă cererile me-

re crescânde pentru cărțile și broșurile noastre.

Da, fraților și surorilor, se aude „Un vuet de pași în vârful duzilor”. 2 Sam. 5, 24. Este timpul pentru noi să înaintăm în luptă căci Dumnezeu a ieșit înaintea noastră. Vrajmașul diavolul este puternic, problemele sunt nenumărate și piedicile sunt ca munții de înalte, dar cu Dumnezeu biruința este sigură.

A. V. O.

EVANGHELIȘTII LAICI

Planul lui Dumnezeu cu biserica Sa

1. Isus cere ca toată biserica să mărturisească despre El. Mat. 28, 19—20.

1. Ei toți au fost prezenți și au primit împuternicirea. Fapte 1, 8.

2. Erau prezenți 500 de frați în aceeași zi. 1 Cor. 15, 16.

3. Ei nu încetau să învețe pe oameni. Fapte 5, 42.

4. Autoritățile intervin. Fapte 4, 18.

5. Ei răspund hotărât. Fapte 4, 20.

II. Cum a înțeles Apostolul Petru a fi martor?

1. Fiecare membru trebuie să fie gata să-și apere credința. 1 Petru 3, 15; Col. 4, 6.

2. Presbiterul are răspunderea și grija de Comunitate. 1 Petru 5, 1. 2.

III. Apostolul Pavel este cel care dă dezvoltare organizației lucrării.

1. El recunoaște în Comunitate pe Evangheliști. Efes. 4, 11.

2. În Comunitate erau bătrâni, presbiteri cu daturi și slujbe diferite. Efes. 4, 11.

3. Pavel își lucra câmpul lui după un plan organizat.

a) El ținea în orașe o serie de predici. Fapte 14, 1—3.

b) El boteza pe cei convertiți. Fapte 19, 5.

c) Apoi pleca în altă localitate. Fapte 14, 6—7.

d) El se întorcea și vizita pe cei convertiți și-i îmbărbăta. Fapte 14, 21. 22.

e) El organiza pe credincioși în Comunități și punea slujbași. Fapte 14, 23.

f) El obișnuia a da raport despre activitatea sa. Fapte 14, 26. 27.

g) Credincioșii după aceea lucrau mai departe și evanghelizau întreaga regiune. Fapte 13, 49.

h) Pavel din călătoriile sale le scria epistole. Col. 4, 16.

i) Pavel trimetea apoi lucrători să viziteze câmpul. 2 Tim. 4, 12. 13.

j) El organizează lucrarea în districte. Titu 1, 5.

k) Presbiterii locali erau răspunzători pentru Comunitate. Fapte 20, 28; 1 Tim. 3, 5.

l) El insista la o organizație desăvârșită. 1 Cor. 14, 33.

m) Slujbașii comunităților trebuie să fie respectați și ascultați. Ebrei 13, 17.

4. Metodele lui Pavel de a face lucrarea misionară.

a) Fiecare credincios să fie plin de râvnă și zel pentru lucrarea Domnului. Tit. 2, 14.

b) Toți membrii să predice. Fapte 8, 4.

c) Ei țineau adunări prin case. Rom. 16, 5; Col. 4, 15.

d) Presbiterii comunităților predica în Comunitatea lor și aveau răspunderea. Titu 1, 9.

e) Diaconii la fel predica. Fapte 6, 5; 8, 5.

f) Evangheliștii primeau însărcinarea să învețe pe alții. 2 Tim. 2, 2.

g) Femeile lucrau și învățau pe femei credința. Titu 2, 3. 4. 5.

IV. Să folosim și noi metodele primilor creștini.

1. Lucrarea evangheliștilor laici. Fapte 11, 19—26.

2. Ținerea de lecturi biblice. Fapte 8, 35; 18, 26.

3. Buna stare a lucrării.

a) A vizita pe săraci pe acasă.

b) Lucrarea „Tabitei”.

c) Ingrijirea de bolnavi. Gal. 6, 10.

d) Servicii creștine. 1 Tim. 5, 10.

V. Rezultatul unei lucrări organizate.

1. Mii de suflete erau adăugate bisericii. Fapte 2, 41. 47.

2) La credință veneau și mulți preoți. Fapte 6, 7.

VI. Pavel le dădea instrucțiuni.

1. Fiți desăvârșiți în orice lucru bun. Fapte 13, 21.

2. Fiți zeloși la lucru. Titu 3, 14.

3. Noi salvăm sufletul nostru lucrând cele bune. Filip. 2, 12—15.

4. Noi nu trebuie să obosim în eforturile noastre. Gal. 6, 9.

I. Reit

În mijlocul tinerilor din Furculești — Teleorman

Cu mare nerăbdare am așteptat începutul întâlnirilor noastre cu mulțimea de tineri ai Conferinței Muntenia, chemați în diferite centre să ia parte la adunările tineretului din primăvara aceasta. Prima întâlnire am avut-o în centrul Furculești-Teleorman din districtul fr. pred. Irimia Radu, unde am petrecut zilele dela 2—5 Mai a. c. În aceste zile însemnările erau în toi. Tinerii de aci au răspuns totuși la chemare într'un număr foarte frumos, mai ales pentru zilele de Sâmbătă și Duminică (250—300 tineri).

În cele trei zile ei au primit o abundență hrană spirituală. Invățături de o importanță capitală au fost prezentate și îndemnuri de a rezista dârz atacurilor de tot felul ale arhivrajmașului, care se părea că a pătruns în rândurile tinerilor noștri, au fost date. Cărțile: Solii pentru tineret, Educație și La izvoarele vieții, au fost de mare ajutor în predarea învățăturilor, alături de Sf. Scriptură. Ora de consacrare, ținută de fr. V. Florescu a fost un bun prilej pentru tineri când să se predea Domnului. Mulți din ei au făcut aceasta, hotărându-se să ducă cu putere lupta împotriva păcatului. Tot cu această ocazie instructorii Școlii de Sabat au primit prețioase îndrumări dela Domnul pentru realizarea maximului de succes în câștigarea de suflete. Fr. Gh. Graure, dela acest departament, a avut o deosebită grijă pentru surorile instructoare dela copii.

Duminică după masă a avut loc producția tineretului care s'a desfășurat sub cerul liber pe o frumoasă pajiște din apropiere de Furculești. După cele câteva jocuri cari au urmat, tinerii s'au îndreptat către case, ducând în

PRIMĂVARA

ȘI

TINEREȚE

inimile lor nădejdea creștinului și dorința de îndreptare în acest veac rău.

Zilele următoare (9—12 Mai), ne-au găsit în centrul Traian-Teleorman din câmpul fr. C. Trașcă și D. Voicu, care și-a dat toată silița să pregătească pe tineri pentru această adunare a lor. Încă de Joi seara, casa de rugăciune frumos împodobită cu diferite inscripții și flori, a primit între zidurile ei cea mai mare parte din tineretul acestui district. Tinerii din Băduleasa, Putineiu și Salcia au venit în trei care amenajate cu bănci, remorcate de un puternic tractor. Ne-a bucurat mult faptul, că tinerii de aci au răspuns la chemare încă dela începutul programului. Nu greșim, dacă în această privință, îi dăm ca un bun exemplu pentru toți ceilalți. Ei s'au împărtășit cu toții de aceeași abundență hrană spirituală. Au fost îndemnați la o mai intensă viață de rugăciune, la o hotărîtă luptă împotriva păcatului, demascându-li-se vrăjmașul cel mai de temut al nostru: diavollul, prezentându-li-se în acelaș timp caractere creștine, și curate vieți morale ale fiilor lui Dumnezeu. Ora de consacrare, ținută de fr. P. Păunescu, a fost și aci o bună ocazie ca tinerii să ia noi hotărîri alături de Domnul. Slujbașii Școlii de

Tineretul din Băduleasa, Putineiu, și Salcia — Teleorman, veniți la adunarea districtuală

Sabat n'au fost nici ei lipsiți de prețioase învățături pe cari le-au primit cu multă bucurie. Sora Păunescu a stat o oră de vorbă numai cu surorile noastre, dându-le multe sfaturi necesare.

Duminecă după masă, împreună cu fr. Graure și tot tineretul acestui district, am ieșit la o frumoasă excursie pe liziera unei păduri de salcâmi de pe malul Dunării. La umbră de pădure, în îmbelșugat miros de flori de salcâmi, lângă apa liniștită a Dunării, natura fiind îmbrăcată, în acest început de primăvară, în cea mai curată haină a ei, tinerii

au lăudat pe Domnul prin poeziile lor, iar corurile: Putineiu, Seaca și Traian au intonat cântări de laudă ale căror ecouri duceau frumoasele melodii până departe, poate peste apa liniștită a Dunării. După producție și cele câteva jocuri pe câmpia verde, cei aproape 400 de tineri s'au îndreptat spre casele lor, ducând cu ei aroma plăcută a primăverii și curatele învățături ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Și toate acestea au fost făcute cu ajutorul Domnului și numai spre preamărirea Lui și edificarea noastră în credință.

Gh. Indricău

TABITA PE LUNA IULIE 1946

Lucrarea de binefacere

1. Organizați societatea Tabita în toate Comunitățile. Surorile toate, atât cele tinere cât și cele mai în vârstă să facă parte din Cercul Tabita.

2. Incurajați pe toți membrii să fie activi în lucrarea de ajutorare creștină.

3. La lucrarea de binefacere pot participa toți membrii. Iacob 1, 27; 2, 15. 16. Prin vizitarea spitalelor și închisorilor vom face ca oamenii să se intereseze de credință. Evangheliștii voluntari să țină lecturi cu ei.

4. Toți trebuie să înțeleagă, că Domnul face din lucrarea de binefacere un examen de intrare în Împărăția lui Dumnezeu. Matei 25, 41—46.

5. Frații harnici și pricepuți pot face o bună lucrare misionară atunci când ajută pe cei săraci cum

să-și cultive pământul, făcându-l productiv. Învățați-i cum să folosească uneltele de agricultură, cum să pregătească diferite recolte, cum să planteze și să îngrijească pomii roditori. Să se dea astfel de sfaturi acelor cari sunt binevoitori a primi. Cei ce se pricep la grădinile de zarzavaturi să învețe și pe semenii lor. Deasemenea cei ce se pricep la stupărit să învețe și pe alții ajutându-i cum să poată obține prin munca lor cele necesare familiilor lor.

Sfătuiți pe oameni să lase obiceiul de a mai fuma, de a bea alcool și arătați-le că boala și sărăcia vine în tot locul unde se folosește tutun și băuturi alcoolice sub orice formă.

Acestea sunt adevăratele sfaturi preventive contra multor boli și contra sărăciei.

Restaurante igienice

„În toate orașele mari unde lucrarea misionară este dusă, ar trebui să se țină școli de bucătărie și să se înființeze restaurante igienice cari să dea o pildă practică asupra unei prețiri de mâncare curată și sănătoasă.

Când oamenii chibzuiți vor găsi restaurantele noastre închise în ziua Sabatului, ei vor face cercetări cu privire la principiile cari determină să fie închise în ziua Sâmbetei”. — „Mărturii Vol. VII, p. 123.

„Dumnezeu dorește ca în fiecare loc oamenii să fie învățați cum să folosească produsele cari se pot obține cu ușurință. Trebuie să se arăte poporului cum să folosească în condițiile cele mai bune acele produse cari pot fi obținute în partea locului lor.

„Este în planul lui Dumnezeu ca în fiecare loc, bărbați și femei să fie încurajați să-și desvolte talentele lor, pregătind bucate sănătoase și curate

din produsele naturale ale pământului lor. Dacă ei privesc la Dumnezeu întrebându-l înțelepciunea lor sub călăuzirea Spiritului Său, ei vor învăța cum să transforme produsele naturale într-o hrană sănătoasă”. — „Mărturii”, Vol. VII, p. 133.

I. Reit

Curierul Misionar
Organ al Uniunii Comunităților Evanghelice A. Z. Ș. din România

Redactor responsabil: A. VACAREANU

Anul XXIV, Iulie 1946. Nr 7

DOCTRINE BIBLICE

1. Ce loc deținea Lucifer odată în ceruri? Ezech. 28, 13, 14.

2. Ce duse la păcatul său, la răsvrătirea sa, și la căderea sa? Ezech. 28, 17; Isa. 14, 13, 14.

3. Unde a fost aruncat Satana și îngerii săi? Apoc. 12, 9; 2 Petru 2, 4.

4. Cât de numeroase sunt aceste spirite rele sau îngerii căzuți? Marcu 5, 9.

5. Care este ocupația de căpetenie a lui Satana și a îngerilor săi? Marcu 1, 13; 1 Petru 5, 8.

6. Apropiindu-ne de ultimele scene ale timpului de probă, de ce trebuie să ne așteptăm la o creștere a manifestărilor demonice? Apoc. 12, 12.

7. Cu privire la ce am fost informați în mod lămurit? 1 Tim. 4, 1.

8. Care va fi soarta finală a lui Satana și a îngerilor lui? Matei 25, 41; Mal. 4, 1; Apoc. 20, 9.

Studiu istoric religios

Luther a fost unealta aleasă pentru săvârșirea unei mari reforme în Biserica creștină. El avea însuși de conducător care îl făceau în mod deosebit capabil a fi capul unei mișcări deosebite de Roma. Însă el nu termină lucrarea. Era prea mult spre a se aștepta aceasta dela un om. În providența lui Dumnezeu, alți oameni au fost chemați să continue dezvoltarea lucrării începută de el într'un chip atât de nobil.

În Anglia Reformatorii cei mai demni de amintit din sec. XVI și XVII au fost Puritanii. Conducătorii lor în mare măsură erau bărbați cari fuseseră pe Continent și erau familiarizați cu vederile lui Luther. Ei se despărțeau în mai multe ramuri, însă pot fi împărțiți în două clase: Puritanii propriu zisi și Independenții. Primii, în timp ce vroiau să țină seama de vremurile noi totuși nu se despărțeau în mod vădit de biserica engleză; ceilalți aveau unele convingeri cari nu le îngăduiau să aibă legături cu o religie care este impusă de stat.

Amândouă aceste ramuri aveau însă multe lucruri în comun. Astfel Puritanii ca și Independenții respingeau cărțile rituale și cele de rugăciuni, susținând că ele conțin fapte nebiblice. Ei susțineau că silirea a se sluji în anumite veșminte era contrarie libertății creștine. Ei susțineau simplitatea și zelul apostolic, și pe acestea amândouă ei le dovedeau prin viața lor.

Independenții aveau convingerea că reforma nu va fi cu putință atâta timp cât religia era condusă de stat. De aceea ei s'au despărțit și au format grupe aparte. Așa numiții Browniști, după numele predicatorului lor Robert Brown, întâi s'au dus în Olanda, însă după aceea au închiriat corabia „May flower” și au plecat în America. În 1632, când s'a votat Actul Uniformizării, care cerea fiecărui predicator cum și fiecărui conducător de școală să declare în public că va respecta „Cartea de Rugăciuni comune”, două mii de predicatori au preferat să demisioneze decât să semneze o asemenea declarație.

Spiritul și atitudinea Puritanilor este bine ilustrată în viața poetului John Milton. Un bărbat cu

o vastă cultură, un învățat în toate, un teolog adânc cugetător, totuși el se evidențiază cel mai mult ca un neclintit apărător al libertății politice și religioase, cum și a Bibliei ca singura călăuză a creștinului în chestiune de credință. Sinceritatea față de Cuvântul lui Dumnezeu este o caracteristică distinctă a scrierilor lui Milton chiar și a celor cari nu se ocupă direct cu religia. Într'o discuție avută cu învățatul Usher, el înlătură fără discuție toate argumentele acestuia, scoase din tradiții sau rândueli omenești. El afirmă că „nici tradițiile nici conciliile, nici canoanele vreunei biserici vizibile, cu atât mai puțin decretul date de vreo autoritate civilă sau judecătorească, ci numai Scriptura poate fi Judecătorul cel mai mare și regula supremă în materie de religie”. — *Istoria Botezului*, de T. Aruntage, pp. 544, 545.

Este bine de observat că în chestiunea botezului copiilor, Milton face un pas înainte față de Puritani; de fapt el pare a avea absolut aceeași convingere ca și Bapțiștii.

Să aruncăm în scurt o privire asupra originii și dezvoltării mult batjocoritei secte, la început cunoscuți sub numele de Anabapțiști, și să cercetăm partea ce ei erau chemați a o aduce la îndeplinire în ce privește dezvoltarea mai deplină a marilor reforme inaugurate de Luther.

Bapțiștii erau protivnici unei biserici de stat cum și doctrinelor religioase și riturile prescrise de lege. Religia era pentru ei în mod excepțional o chestiune spirituală, constând nu așa mult în ceremoniile exterioare cât în împăcarea inimii cu Dumnezeu și bucurarea zilnic de părtășia cu El. În armonie cu această împotrivire la o viață bisericască externă era punctul de vedere baptist de îndreptățire, anume că păcătosul nu profită de sângele îndreptător al lui Hristos dacă atitudinea sa față de păcat nu este în așa fel încât să se poată vedea că Spiritul Sfânt are o influență sfințitoare asupra vieții. Bapțiștii stăruiau cu toată puterea pentru o biserică, care să nu depindă de sprijinul Electorului Saxoniei, Landgraful de Hessa, și care să nu caute a ține sub îngădirea sa pe toți aceia

cari, tânăr sau bătrân, s'ar fi întâmplat să trăiască în cuprinsul domeniilor acestui prinț. Concepția lor despre biserică era aceea a unei grupe de persoane care făcuse experiența convertirii și zilnic trăiau în puterea unei noi vieți. Mai mult încă, asemenea Puritanilor, Bapțiștii erau protivnici ceremoniilor practicate și doctrinelor învățate de biserica luterană, pe cari ei le socoteau a nu fi în armonie cu Scripturile.

Luther, pe de altă parte, deși în anumite părți din numeroasele sale scrieri enunța mari adevăruri spirituale și părea chiar să învețe unele din temeiurile pe cari Bapțiștii se străduiau să le proclame, niciodată nu ajunse la o completă și binehotărîtă părere de a privi biserica și activitățile ei ca ceva aparte de stat. El părăsi Roma însă nu se despărți cu totul de principiile papale. El se liberă de papă însă în practică așeză în locul papei puterea domnitoare. Vederile sale în această privință erau acelea ale timpului său. El văzu acea măsură de adevăr care putea fi înțeleasă de toți oamenii vremii aceleia și mulți îl urmau și putu face o lucrare mare și bună.

Bapțiștii au văzut dincolo de timpul lor și au suferit prigoană mare atât din partea luteranilor cât și a catolicilor. Solia lor era respinsă de marea mulțime, însă era primită cu bucurie de aceia a căror inimă fusese pregătită de Dumnezeu. Nu s'a găsit niciun stat sau principat german care să primească credința baptistă și niciun prinț german nu s'a ridicat la Speyer să spună: „Eu și poporul meu vom fi Bapțiști”, dar cu adevărat se poate spune despre acest popor, ca și despre creștinii din vremurile apostolice că în mâinile lor Cuvântul creștin și se înmulț, și Dumnezeu adăugă zilnic bisericii pe cei cari trebuia să fie mântuiți.

Dacă s'ar pune întrebarea: „Ce spirit dovediră bapțiștii față de prigonitorii lor?” Răspunsul ar trebui să fie: „Spiritul lui Hristos”. Bapțiștii acelor zile chiar judecați de vrăjmașii lor, fusese oameni simpli, inofensivi, împodobindu-și viața cu marile adevăruri biblice pentru care ei stăteau cu atâta tărie. Cuvintele lui Johan Denik, predicatorul bisericii baptiste din Augsburg reprezintă foarte bine atitudinea întregii denominațiuni față de prigonitorii ei:

„Iubirea se uită pe sine și cel care o posedă nu ține în seamă nicio nedreptate ce i se face din pricina obiectului iubirii sale. Cu cât iubirea este mai puțin recunoscută, cu atât ea este mai întristată, însă ea nu încetează niciodată. Iubirea cea curată cuprinde pe toți și caută să fie în armonie cu toți. Și chiar dacă oamenii cu totul ar părăsi-o, ea este atât de adâncă și de bogată încât poate continua și singură și de bună voie este dispusă să piară dacă prin aceasta ar putea face pe alții fericiți”. — Id. p. 405.

De asemenea, chiar în sânul bisericii luterane era o vădită mișcare de reformă cunoscută sub numele de Pietism. Filip Iacob Spener, întemeietorul și exponentul de seamă al mișcării, s'a născut la Rappoltsweiler, în Alsacia superioară, în 1635. Primele sale studii universitare le-a făcut mai mult la Strassburg, unde și-a luat licența în anul

1653. După mai mulți ani de călătorii și studii la alte centre de învățatură, el primi postul de ajutor de predicator la catedrala din Strassburg. Aci el și-a continuat studiile, luându-și doctoratul în teologie în 1664.

Adevărata carieră a lui Spener începu în 1666 când a fost chemat să aibă în păstorire o biserică luterană la Frankfurt. Aci inima lui a fost mult mișcată văzând starea spirituală joasă a marelui majorității a enoriașilor săi, și el începu să predice într'un stil simplu și direct expunând adevărurile practice ale Bibliei și aplicând preceptele ei la viața credincioșilor săi. În vara anului 1669 el ținu o foarte frumoasă predică despre „Dreptatea zadarnică a Fariseilor” în care arăta că cineva poate lua parte regulat la serviciile de cult, să se împărtășească mereu, să dea dovadă de credință în toate punctele de credință și totuși să nu se găsească în stare a fi mântuit...

Predica aduse o ruptură în biserică. De atunci înainte cei cari se trezise, adică aceia cari vroiau să umble în toată lumina Cuvântului lui Dumnezeu se întâlneau cu Spener la timpul anumite în casa lui, și acolo erau îndrumați mai departe în principiile vieții consacrate. Adunările acestea, numite de Spener *collegia pietatis*, și conduse într'un chip liber și fără forme, au fost părinții adunărilor vremurilor Metodiste și ai adunărilor de rugăcuni de astăzi. Ele s'au dovedit de un așa ajutor în zădăria vieții spirituale a lor încât ele s'au născut și în alte locuri și după un timp ele se țineau în diferite părți din Germania.

În anul 1675 Spener publică lucrarea sa ce a însemnat o epocă: „*Pia Disideria*”, care împreună cu *collegia pietatis*, am putea spune că au pus temelia pietismului. Cartea se ocupă mai întâi de creștinismul vremii aceleia arătând cât de mult se îndepărtase de mărirea divină. Apoi prezintă făgăduințele pentru o mai bună stare a lucrurilor în biserică și prezintă diferite idei precise despre felul cum s'ar putea ajunge aci.

Întâi Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să fie mai răspândit între oameni, și interesul față de adevărurile lui trebuie stimulat prin studiu și discuții libere conduse de pastor.

Al doilea, faptul că trebuie să se recunoască existența unei preoții spirituale ce cuprinde pe fiecare copil adevărat al lui Dumnezeu; ca urmare, membrii laici trebuie să fie învățați a-și recunoaște răspunderea aceasta și să-și simtă obligația de a îndemna, avertiza și încuraja pe ceilalți creștini; pentru ca toți să fie feriți de a se abate pe calea păcatului și pentru ca biserica în totul să fie o biserică sfântă și curată.

Al treilea, trebuie recunoscut faptul că simpla cunoștință formează o mică parte din viața creștină; împlinirea voinței lui Dumnezeu este ceea ce contează.

Al patrulea, educația superioară a candidaților pentru serviciul de predicare trebuie să fie în așa fel schimbată încât să desvolte o evlavie personală în cei cari se pregătesc pentru o slujbă sfântă; și pentru ajungerea acestui scop trebuie să li se ceară să citească nu numai cărți teologice, sau

lucrări de controversă, ci de asemenea cărți care urmăresc clădirea vieții spirituale.

Al cincilea, predicile trebuie să fie mai mult practice și devoționale decât retorice, și ar trebui să țintească mai mult să convingă pe păcătoși decât să fie o desfășurare de învățături.

Multe din aceste adevăruri par în lumina de azi, ca foarte naturale, însă în vremea lui Spener ele au trezit o aprigă împotrivire. Din vremea aceea pastorul din Frankfurt ajunsese o personalitate de seamă. În timp ce avea prieteni și sprijinători, de asemenea avea vrăjmași înverșunați, cari făcuseră totul cu putință spre a i se opune lui personal și a împiedica lucrarea de reformă ce el încerca a o duce în biserica luterană. Când stările de lucrări

din Frankfurt se arăta de așa natură încât lucrarea lui se terminase acolo, Spener primi o chemare dela Dresden, spre a servi în calitate de capelan și predicator al curții Electorului Ioan George III. Aci l-au așteptat greutăți și mai mari, însă în liniște el continuă să-și ducă mai departe lucrarea.

Dela Dresden, el merse la Berlin ca paroh al bisericii Sf. Nicolaie. Aci, sub protecția Electorului Friderich III, el putu să-și continue lucrarea cu mai puțină împotrivire locală; însă în vremea aceea întreaga Germanie era încălzită de pietism, și Luteranii erau împărțiți în două tabere. Universitățile au luat o parte activă în această luptă.

MISIONARIJ VOLUNTARI JUNIORI

„Iertarea păcatelor o necesitate pentru viața veșnică“

Biblia ne învață că înainte ca noi să putem pretinde făgăduința vieții veșnice sau chiar să trăim o viață de biruință aci pe pământ, trebuie să cerem lui Dumnezeu să ne ierte, să ne șteargă păcatele. De ce este de nevoie aceasta?

1. Ce este păcatul și câți au păcătuit? 1 Ioan 3, 4; Rom. 3, 23.

2. Care este pedeapsa pentru păcat, și câți trebuie să sufere această dreaptă pedeapsă? Rom. 6, 23; 3, 23.

3. Ce este spus despre faptul că cerul nu este

un loc potrivit pentru păcătos? Ps. 5, 4, 5; Apoc. 21, 27.

„El ar fi o notă discordantă în melodia cerului”, E. G. White.

4. Atunci cine va fi îngăduit să intre în cer și să se simtă bine înaintea lui Dumnezeu? Ps. 24, 3, 4; Mat. 5, 8.

5. Ținând în seamă starea de păcătoșenie a omului, care este dorința lui Dumnezeu? 2 Petru 3, 9; Ezech. 18, 23, 30; 33, 11.

Notă: Crezi în iertarea păcatelor? Dacă da, atunci vei fi gata să spui și altora despre ea. Faceți din acest program unul din cele mai sublimе și mai mărețe capitole în istoria mântuirii, un rezultat al celor mai consacrate și mai pline de rugăciune eforturi din partea voastră. Puneți-vă în plan să îndemnați pe tinerii din Cercul vostru să desgroape gândurile inimii lor scoțând la iveală întristările cari sunt acolo—întristări pricinuite de păcat. Străduiți-vă să prezentați în așa fel acest subiect încât el să conducă pe juniori la cunoștința că Dumne-

zeu iartă. Mărturisirea nu este totul, căci mulți cari mărturisesc că sunt păcătoși și nenorociți nu primesc iertarea, ci umblă prin viață numai cu o parte din bucuria care ar putea să fie a lor dacă ar ști că păcatele le sunt iertate. Rugați-vă ca odată desvăluită această temă minunată, mulți să însemne această zi ca o piatră kilometrică în experiența lor creștină.

Cât de potrivit e a avea adunare de mărturisire la încheierea acestui studiu!

Partea noastră

1. **Mărturisire.** — Dumnezeu, ni se spune în cartea Sa, „este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele” — ba ceva și mai mult — „și să ne curățească de orice nelegiuire”. 1 Ioan 1, 9. Însă această făgăduință este legată de o condiție; este ceva ce trebuie ca noi să facem. Este bine să se ia aminte că textul începe cu condiția: „Dacă ne mărturisim”.

„Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare”. Prov. 28, 13.

Mărturisire? Ce înseamnă a face mărturisire?

„Adevărata mărturisire a păcatelor are totdeauna

un caracter anumit și constă în recunoașterea unor păcate. Acestea pot fi păcate de mărturisit numai lui Dumnezeu; sau pot fi de cele prin care am adus vătămare oamenilor și atunci trebuie să le mărturisim și lor și să ne cerem iertare dela ei. Păcatele pot fi cu caracter public, și atunci trebuie mărturisite în public. Ori de ce fel ar fi, mărturisirea păcatelor trebuie să fie totdeauna bine definită, fără înconjururi și recunoscând chiar păcatele de cari cel greșit s'a făcut vinovat”. — „Calea către Hristos”, p. 32.

2. **Uitare.** — „Față de cel cari uită se va avea îndurare”. Un băiat căruia i s'a cerut să definească

ce este pocăința spuse: „Cel care este atât de în-
tristat încât să pună capăt”. Nu ar putea fi dată o
mai bună definiție. Adevărata pocăință cuprinde
totdeauna atât întristarea pentru păcat, cât și
schimbarea unei purtări. Cel ce se căește caută ier-
tarea pentru păcat și încetează de a-l mai face.
Martha Terbell spune: „Căința este o adevărată în-
toarcere la Dumnezeu, prin care oamenii uitând cu
totul răutatea lor, se îndreaptă cu toată credința
spre iubire și se consacră în vederea a tot felul de
fapte bune, cari prin Cuvântul lui Dumnezeu știu
că li sunt plăcute. Pocăința are patru părți: Căința,
mărturisirea, credința și schimbarea vieții... In-
cercați pocăința prin ură față de păcat. Intreaga ta
ființă are scârbă de el? Vrei să te depărtezi cât
mai mult cu putință de el? Renunțați cu totul la
orice întovărășire care te-ar duce în legătură cu el
și te-ar conduce la păcat? Dacă este așa atunci cu
adevărat te-ai pocăit? — „Experiențe din viața
creștină”, pp. 22, 23.

3. *Îndreaptă lucrurile.* — „A spune: „Imi pare
rău” nu șterge un păcat, până ce nu este o efortare
hotărâtă de a îndrepta ceea ce s'a făcut, nu poate
fi vorba de o întristare reală și nu poți avea drep-
tul să sperii la o iertare de la Dumnezeu. Regretul
nu înseamnă pocăință”. — *Id.*, p. 22.

„Dacă în vreun mod oarecare am păgubit pe fra-
tele nostru, trebuie să-l despăgubim. Dacă am adus
mărturie mincinoasă fără să știm, dacă am răstâl-
măcit cuvintele sale, dacă am păgubit influența sa
în vreun fel, noi trebuie să mergem la acela cu
care am vorbit despre el, și să ne retragem toate
cuvintele injurioase”. — „Cugetări”, p. 62.

„Trebuie să căutăm a împlini cu credincioșie fie-
care datorie cunoscută, și apoi liniștit să ne reze-
măm pe făgăduințele lui Dumnezeu”, — *E. G. White*.

Putea lui Dumnezeu

Noi am studiat că plata pentru omului este moartea.
Atunci deci judecând în dreptate, putem noi cari
suntem cu toții păcătoși, să scăpăm de pedeapsa
legii lui Dumnezeu?

Iată o istorioară spusă de marele predicator C.
H. Spurgeon, și care ilustrează dreptatea lui Dum-
nezeu.

„Odată veni un irlandez la mine, să mă vadă. El
zise: „Dumnezeu este drept? Dar dacă Dumnezeu
ar fi cu adevărat drept, El ar trebui să mă pedep-
sească pentru păcatele mele. Mie mi se cuvine să
fiu pedepsit. Dacă El este un Dumnezeu drept, a-
tunci trebuie să mă pedepsească; totuși dumneata
zici că Dumnezeu este îndurător și mă iartă. Eu
nu pot vedea cum se poate împăca aceasta cu drep-
tatea; El nu are dreptul să facă aceasta. El trebuie
să fie drept și să pedepsească pe cei cari merită
aceasta. Spune-mi cum poate Dumnezeu să fie
drept, și totuși să fie și îndurător.

„Văzând că dorește să știe, i-am explicat planul
mântuirii în felul acesta.

— Iată, Pat, închipue-ți că ai fi omorât pe cine-
va și Judecătorul ar fi spus: „Irlandezul acesta
trebuie să fie spânzurat”.

4. *Iertarea față de cei cari ne-au greșit.* — Înain-
te ca Dumnezeu în infinita Sa îndurare să poată
șterge păcatele noastre, noi trebuie să iertăm ce-
lor cari ne-au greșit. (Citește capitolul: „Și ne iar-
tă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm gre-
șiților noștri”, din cartea „Cugetări”, p. 116—119).
Lucrul acesta este dovedit de Marcu 11, 25: „Și
când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice
aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru
care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre”. Și
când rostim rugăciunea Domnului, oare nu ne ru-
găm de iertare din partea Domnului așa cum „și
noi iertăm greșiților noștri”? (Citește de asemenea
Luca 17, 4; Efes. 4, 32; Col. 3, 13; Mat. 5, 44; Rom.
12, 20).

„Nouă nu ni se iartă pentru că noi iertăm, ci așa
cum iertăm”. — „Parabolele”, pag. 230.

„Dacă te recunoști ca păcătos, mântuit numai
prin iubirea Tatălui cerez, atunci vei avea multă
milă față de alții cari suferă din cauza păcatelor.
Atunci mizeria și căința nu o vei întâmpina cu
răutate și muștrare... Cui s'a iertat mult, acela
mult iubește... Cine nu iubește n'a cunoscut pe
Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este iubire”. — *Id.*,
pp. 210—211.

Acum însă, cum trebuie să iertăm?

Oare să punem o limită de câte ori să iertăm
aceeași persoană? (Citește Luca 17, 4) Să așteptăm
cu iertarea până ce vine la noi? Este greșită ideea
că în materie de iertare să nu iertăm pe cei cari
ne-au greșit până ce ei nu s'au pocăit și nu ne-au
cerut iertare. (Citește Mat. 5, 23, 24) Nu, trebuie
să iertăm cu inimă largă, cu iubire, cu răbdare, așa
cum iubitul nostru Tată ne iartă plin de îndurare.

— El zise cu grăbire: „Cu prisosință meritam să
fiu spânzurat”.

— Dar închipuindu-ți, Pat, că aș ține foarte mult
la dumneata, poți vedea vreo cale prin care te-aș
putea scăpa de a fi spânzurat?

— Nu, domnule, nu pot.

— Inchipue-ți însă că eu mă duc la Majestatea
Sa Regina, și spun: „Scuzați Majestate, țin foarte
mult la acest irlandez. Cred că Judecătorul a hotăr-
rit bine ca el să fie spânzurat, dar îngăduie ca eu
să fiu spânzurat în locul lui, și în cazul acesta le-
gea va fi împlinită”. Dar s'ar putea ca Regina să
nu accepte propunerea mea; însă să presupunem
că ar accepta-o — și Dumnezeu poate face aceasta
fiindcă are putere mai mare decât toți regii și re-
ginele — și dacă ne închipuim că Regina m'ar fi
spânzurat pe mine în locul dumitale crezi că vreun
polițist ar mai fi pus mâna pe dumneata”?

Nu, cred că nu; ei nu ar mai avea nimic de a
face cu mine; iar dacă totuși ar veni la mine, le-aș
spune: „Ce vreți? Oare nu a consimțit acel domn
să moară pentru mine? Lăsați-mă în pace, cred că
nu vă gândiți să spânzurați doi oameni pentru a-
ceeași faptă, nu este așa”?

„Atunci am răspuns irlandezului: „Ei, prietene, ai nimerit; aceasta este calea prin care suntem salvați. Dumnezeu trebuie să pedepsească păcatul. Hristos însă, spuse: „Tată, pedepsește-Mă pe Mine în locul păcătosului”; și Tatăl Său făcu aceasta. Dumnezeu puse asupra iubitului Său Fiu, Isus Hristos, întreaga sarcină a păcatelor noastre, cum și toată pedeapsa și blestemul care urmă datorită lor, și din moment ce Hristos este pedepsit în locul nostru, Dumnezeu nu ar fi drept dacă ar pedepsi pe vreun păcătos care crede în Domnul Isus Hristos. Dacă crezi în Isus Hristos, prea-iubitul și singurul Fiu al lui Dumnezeu, ești mântuit, și poți păși bucuros pe cale”.

„Credință”, zise irlandezul, „aceasta nu e altceva decât Evanghelia. Pat este sigur acum; cu toate păcatele ce îl apasă, el se va încrede în Omul care muri pentru el, și astfel va fi mântuit”.

Un predicator era foarte mult turburat de un bărbat din Comunitatea sa, care, în mijlocul lecturii biblice, stăruia să-și exprime cu glas puternic bucuria și recunoștința pentru mântuirea din viața de păcat. Deseori, predicatorul, își credea nimicită

cea mai frumoasă parte din predica sa prin acel „Aleluia” puternic ce isbucnea din pieptul bătrânului Tim, care nu-și putea înfrâna simțămintele sale atunci când era amintită bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu.

Intr-o zi pastoru tocmai vorbea cu mai mulți vizitatori, când deodată apărură și Tim în ușă. Văzând pe Tim în această grupă, se grăbi să-i înmâneze o carte de geologie, pentru a-l face câtva timp să se ocupe cu ceva. Desigur că Tim nu va găsi nimic în această carte care să-l facă să scoată strigăte de preamărire a lui Dumnezeu, gândea predicatorul întorcându-se la vizitatorii săi.

Dar după câteva minute, studiul fu întrerupt de un puternic „Aleluia”, și după plecarea vizitatorilor predicatorul zise: „Ce minunăție ai găsit în această carte încât strigi de bucurie?”

„Cum de nu; iată că aci stă spus că marea are într'un loc o adâncime de nouă kilometri, și Dumnezeu spune că a îngropat păcatele mele în adâncurile mării. „Aleluia” a fost cuvântul cu care și-a încheiat el explicația.

ANUNȚURI

Reparații de harmonii și de orgi; instrumente noi după comandă, execută în calitatea cea mai

bună, WEGENSTEIN, Timișoara III. B-dul Mihai Viteazul 30.

Angajez fată de serviciu pentru familie adventistă. Adresați: Marin Ghițescu, Str. Brătianu, 35. Craiova.

Caut o fetiță 12 până la 14 ani curată, cuminte și sănătoasă; dau îmbrăcăminte și leafă. Marta Rusu, Str. Cloșca Nr. 49. București.

Comunicări importante

În Monitorul Oficial Nr. 126 din 3 Iunie 1946 s-a publicat Decretul-lege Nr. 407/46 pentru recunoașterea și reglementarea cultului creștin adventist de Ziua Șaptea. Fiecare predicator și fiecare comunitate va primi, prin conferința respectivă, — câte un exemplar din acest Monitor Oficial, sau copie a legii amintite, și un Monitor Oficial cu decizia ministerială de aprobarea Statutelor Uniunii.

La Adunarea ci umblănței Generale ținută în Iunie 1946 a fost ales ca vice-președinte pentru Diviziunea Europeană de sud, W. R. Beach.

Se atrage atențiunea tuturor credincioșilor să ceară sfat atunci când au de făcut intervențiuni, petițiuni și cereri cari ar putea să aibă într'un fel sau altul influență asupra întregii Biserici a Domnului. Frații predicatori stau în apropiere pentru a vă fi de ajutor. O scrisoare de asemenea adresată Conducerii Bisericii poate să lumineze anumite probleme de care cineva este frământat.

Ni se atrage atențiunea că persoane prefăcute, dându-se drept credincioși, îngală buna credință a membrilor comunităților noastre. Atât predicatorii cât și presbiterii sunt datori să vegheze în câmpul lor de activitate, și să facă cunoscut orice rău s'ar ivi pentru a nu se îngădui la amvonul Bisericii și în familiile credincioșilor, persoane nedemne.